

Alkoholičar

(Posvećena najboljoj priateljici, mojoj nebiološkoj sestri, daru s neba, K.Z.)

Pio sam, i to mnogo.

Uspoređivali su me s Bukowskim, ali to mi nije prijalo.

On je pio zato jer je morao, a ja zato jer sam uživao u piću.

Priznajem, volio sam žene, ali bar sam ih znao cijeniti i poštovati.

Pisao sam o njima, o vlastitoj majci, veličao Majku Prirodu.

Zaslužuju ostati zapamćene, u bilo kojem obliku.

Žene su moje uspomene na prve korake, prve riječi, prvo seksualno iskustvo,
prvi provod; na određene periode moga života.

Držale su me za ruke i potezale. Prijala mi je ta napetost.

Dilema je uvijek bila prisutna, u velikoj količini.

Čiji će biti? Njen ili njen?

Bio sam privlačan i muškarcima, naročito srednje dobi.

Tko bi mogao odoljeti Propalom piscu? Čak ni časne sestre nisu bile svetice.

Odrastao sam, živio sam i umrijet ću u svijetu bludnosti i nečasnosti.

Pio sam, i to mnogo, ali ne zato da alkoholom otjeram probleme,
već da ih stvorim, pa potom da ih riješim, na najprofesionalniji način.

U svojim pjesmama i romanima kriminalističke tematike.

Nadahnuće je doživjelo vrhunac. Pisao sam, i to mnogo, u gluho doba noći.

Sam. U polumračnoj sobi. Pod je bio ukrašen praznim bocama crnog vina,
samo takvo sam mogao podnijeti, i u takvom uživati.

Ulična lampa ispred moje kuće osvjetljavala je najvažniji dio.

Početak parka i moj prozor. Pored mene nalazila se poluispjrena boca škotskog viskija,
čaša mi nije bila potrebna. Pobogu, nisam u kavani, ili u skupom restoranu.

Ispisivao sam stihove o ljubavi, tipično za pjesnike, ali netipično za mene.

Osobu koja je u svojih četrdeset i pet godina doživjela samo jednu pravu ljubav
i odbacila ju kao kakvo hendikepirano kuće.

Alkohol me indirektno prisiljavao da ju koji put, onako nesvjesno, spomenem u pjesmama.

Priznajem, nisam mu htio, ali nisam ni mogao proturječiti.

Sam sam kriv. Ne smijem biti pička i ne snositi odgovornost.

Moj teret je samo moj. Moje misli su samo moje.

Predosjećam da će me jednoga dana dokrajčiti. Posegnuti za oružjem (iako su one same
veliko oružje) i okončati moj život.

Apokalipsa stvaralaštva

Rastežu me sa svih strana.
Kosti počele su pucati,
čini mi se da su me izdužili,
napokon sam visoka.

Potežu me za rukave ulični zavodnici,
zbunjena sam. Kome pripadam?
Muškarcu ili ženi? Nikome.
Samo sebi.

Moj pogled tu je da šarmira prolaznike,
moje ruke tu su da zagrle prijatelje...
moji snovi tu su da me odvedu negdje,
u malenu kuću i zaraslo dvorište
u kojoj sam boravila kao mala,
tamo gdje se realnost i mašta isprepliću
i gdje se gradi novi svijet.

Moji papiri tu su da pretrpe
sve moje promjene raspoloženja.
Bijes. Tugu. Moriju. Euforiju.

Moje nalivpero tu je da zabilježi trenutne misli,
osjećaje koji kolaju venama, a i da uživa u ulozi svjedoka.

Moj osmijeh tu je da pomogne iskri da se vrati
gdje pripada.
Ona stvarno zaslužuje biti sretna, ali i da živi punim plućima.

Rastežu me sa svih strana,
pritom ne razmišlјajući da mi koža postaje sve slabija
i napuknuta, a lice puno bora.

Korak po korak, sve su bliže zadnjoj predstavi u mome životu.
Zadnjem uzdahu. Pozdravu. Stihu.
Starim. Raširenih ruku dočekujem apokalipsu stvaralaštva,
iako sam ju već nekoliko puta doživjela
u svojim pjesmama, nagovarajući sebe da prestanem pisati o Njemu.
Stanem. Duboko udahnem. Pišem o drugima, a onda se opet vratim na početak.
On je glavna tema. Motiv. Subjekt u (anti)ljubavnim pjesmama.

Preokret

Ne, ja nisam ona koja će da stoji sa strane
i promatra život
prigrlit ću stvarnost i zaigrati kolo s njom
jer uvijek treba biti korak ispred
a ne tri nazad
(pomislit će da ju simpatiziram, a to mi je cilj;
možda bude imala više milosti prema meni)

Ne, ja nisam ona koja će da skuplja pusta obećanja
i jedva čekanja
preći ću na novo poglavlje, ono prijašnje mi je dosadilo
postalo je suviše monotono,
vjerujem da nema više akcije jer je glavni okidač ispario

Ne, ja nisam ona koja će se radovati aferama
u vanzemaljskom životu
jer tko zna s kim ću provoditi dane u tamo nekoj galaksiji
ja sam samo individualist koji želi uživati
u daru Majke Prirode i napojiti tuđa usta svojim sokovima

Ne, ja nisam ona koja će se u pola tri ujutro igrati sa sjenama
i provoditi slobodno vrijeme na obalamu Istambula
ispijajući vrući čaj od kamilice i čitajući Zafonovu Sjenu vjetra
moje vrijeme još malo pa je prošlo,
morat ću se vratiti u rodni kraj i zaprositi onu koju najviše volim
jer ja više nisam ona koja će stajati sa strane
i prekrštenih ruku promatrati život.

Neograničenost

Provlačim se sve dublje
ne smetaju mi prepreke
što mi po putu život postavi

preskačem granice
i diram nedokučivo
danasa je sve moguće

blizu sam hramu života
puštam gataru da mi prorekne budućnost
možda se i ostvari
tko zna
ali čisto sumnjam
suviše je komplikirana priča

provlačim se sve dublje
davno iznošene cipele
više mi ne pristaju
biće da sam jako ostarjela i da moja stopala
imaju više iskustva

u mraku lovim krijesnice i puštam ih
na slobodu
„letite, što dalje, zabavljajte se,
obasajte mojoj srodnoj duši
put“

sposobna sam za sve
i praviti mjesecu društvo
i glumiti da poznam stvarnost
i izjaviti ljubav djevojci
(hrabrost je glavni okidač)

crne mrlje na zidu pretvaraju se u moje uspomene
snimka s petog rođendana djeluje tako stvarno
kao da opet živim isti život

ne, ne želim
ne mogu više
vraćam se tamo gdje pripadam
na granici između snova i realnosti

Obojani strah

Ćutiš i skrivaš se
tajnu držiš duboko u себи
priznaj barem najboljoj priateljici
da voliš jednu djevojku
a i da ona voli tebe
jer prava osoba će znati što treba učiniti
štitić će vas i sjeći sve zle jezike
bit će vaša najveća podrška
svjetlo na kraju tunela

Ćutiš i skrivaš se
zašto? otkad je grijeh voljeti?
nije važan spol, jer ljubav ne poznaje spolove
ona samo sja u nama i spaja svoje zrake s Njenima
ona se samo želi razvijati i zavladati svijetom
ništa više
vidiš kako je skromna ali komplikirana

Ćutiš i skrivaš se
kao da će te Balkanci razapeti ako poljubiš
djevojku u javnosti
ili, ne daj bože, zagriš ju toliko jako da osjeti
nedostajanje
samozadovoljavaš se i ne prigovaraš
jer nije sve tako crno
u četiri zida možete raditi štogod hoćete
bez osudivanja, čudnih pogleda
i upiranja prstiju
prekrivanja dječjih očiju i ušiju
(ako ih učimo da na svijet gledaju realno
i potičemo ih da budu svoji
zašto im skrivamo stvarnost i mogućnost biranja?
djeca ne znaju što je ljubav
znaju samo što je roditelj i prijatelj
poljubac prije spavanja i zagrljaj
to im je dovoljno)

Ćutiš i skrivaš se
od okrutnog svijeta
ne znam gdje je tvoje tajno mjesto
ali pronaći ću ga i podignuti ti glavu
pružiti ti ruku i zamoliti te za ples
proslavit ćemo naš dan
Dan slobode i jednakosti
uz pet-šest pića i dobru glazbu

Uhoda

Pratiš me, i ja to znam,
ali nisi svjestan svojih pogrešaka
nisi neprimjetan, nisi oprezan
pogledaj malo svog kolegu – uči od njega
kao što i ja učim od svoje starije sestre

Nismo stvoren da slijepo slijedimo
pravila koja stvaraju ljudi iznad nas
zakoni imaju previše rupa
ali kada inteligentni ljudi krenu istraživati
i saznaju istinu, ne godi im
zašto? narod će se pobuniti
neće više biti pokusnih miševa

Ne, ja nisam medicinski eksperiment
nisam ničija marioneta
pratiš me i ja to znam, ali zašto?
Stvorena sam da koračam prema svojem cilju
i nadilazim sve prepreke
tu sam i da plačem i da uživam
tu sam i da doživim sve moguće
tu sam i da se prepustim voljenoj osobi
(oh, bludničenje je tako predivna radnja)
i da se u gluho doba noći skrivam od ljudi poput tebe
i unosim u sebe razne supstance

Nismo stvoren da idealiziramo ljude oko sebe
i podižemo ih u nebesa
ali pojedinci ipak to rade – ne zbog njihovog zadovoljstva
već zbog lažne sigurnosti
tu smo da grijemo i budemo u prisnom odnosu sa Majkom Prirodom

Možda ipak nešto shvatiš
pratiš me, ali pratim i ja tebe.

Prošlost

Bila je moja
prva jutarnja misao
posljednja večernja

uzburkano more
ubrzano srce
moja boginja erotike i ljubavi

bila je moja igračica –
igrala je prljavo
ali pošteno
i baš takva igra mi se najviše sviđala

bila je moja plaha srna
uplašeno janje
predivnih lokni
i plavo-zelenih očiju

najbolja sugovornica –
prešle smo stotinu tema
ali uvejk bismo pronašle jednu neiskorištenu

bila je moj motiv, subjekt
ali nikada objekt – nije igračka pobogu
moja umjetnica –
baratala je riječima (bila je bolja i od Dostojevskog)
pronašla je svoj zanat
(od kojeg nema kruha, duduše)
bila sam joj velika podrška (i još sam)

bila je česti gost u mome imaginarnome svijetu
glavna glumica u erotskoj predstavi –
buntovna ekscentrično eksplisitna djevojka

u svojim pričama vodila sam je svagdje
proživjela je stotinu života
i bila u stotinu svjetova
na koncu izabrala je sto prvi –
onaj u kojem nema mene
onaj u kojem nema nas...

Bila je moja
i sad je
ali samo u snovima.

Pjesnik na trećem katu

Probudiše me ptice. Ne žele da spavam.
Sigurno im je dosadno, bit će da su usamljene.
Ne znam, mogu nizati pretpostavke do ponoći.

Trebala bih ih pitati, ali ipak neću.
Tko još priča s pticama? Samo luđaci i pjesnici,
ali i oni s vremenom polude.

Ne želim biti prepoznata. Ljudi ne smiju znati
da čeznem za još jednim susretom s Njom,
za morem i plodovima istog. Ne smiju znati da ih promatram
i psihanaliziram njihovo ponašanje, pa potom svoje bilješke
pretvorim u pjesmu.

Ne, ne smiju znati. Moja duša je previše krhkka.
Za par godina, kad se oporavi, možda im izrecitiram koju svoju pjesmu
i dam im do znanja što sam cijelo vrijeme radila u maloj sobi, pored prozora,
s nalivperom u ruci i papirom na stolu.

Sigurno su čuli zvukove umora, ali nisu znali da se na trećem katu,
iza unikatnih vrata krije pjesnik.
Plašljivi pjesnik željan ljubavi i, za promjenu, malo sna.

Daljina

Gledamo u isto nebo
ti osluškuješ pjev slavuјa
ja se penjem po najvišem stablu
i kradem zvijezde za tebe
(jedna-dvije manje, sve jedno je Mjesecu,
ustvari, možda i nije, ali razumjet će)

ležiš na klupici pored prozora
i udišeš svjež zrak
budi oprezna jer možda ti promakne poljubac
koji sam ti zračnom poštom poslala

skupljam naše riječi i odbrojavam dane do susreta
ti si sad tamo negdje
u drugom gradu
samo nas kilometri razdvajaju
svako jutro susrećem se s
krivudavim cestama, kršnim poljima i maglom
ali nikako s tobom

dođi, primi me za ruku i odvedi
gdje god
samo da sam s tobom.

Ti, koji u žaru kuješ snove

Ti
koji u žaru kuješ snove
reci mi miriše li još ona dunja
ili je presušila poput potoka
čuješ li krik periferije Zagreba
zove te k sebi

Ti
koji predvečer sjediš blizu mora
i crtaš uvijek isti prizor
reci mi je l' ti vjetar šaputao
o lanjskoj jeseni i uličnim pjevačima

Ti
koji ne pripadaš nijednoj klasi
reci mi pišeš li još stihove
o mrtvoj prirodi i čeznutljivim jutrima
ili skupljaš trenutke slabosti u škrinje